

Nr 230.

Av herr **Svensson** i Ljungskile **m. fl.**, om rätt för av kommun valt ombud för de skattskyldiga att deltaga i förhandsgranskning av deklarationer.

I våra taxeringsnämnder för årlig taxering utses ordföranden och ett kronombud av respektive länsstyrelse. Därjämte förordnas av länsstyrelsen jämväl taxeringskonsulent för visst antal lokala taxeringsdistrikt. Denne skall vara de lokala nämnderna behjälplig med granskning av deklarationer av mera invecklad karaktär. Här nämnda personer, som underkasta de olika deklarationerna en ingående granskning, torde i väsentlig grad vara inställda på att bevaka samhällets rätt gentemot den enskilde skattebetalaren.

I övrigt skall taxeringsnämnden bestå av 3—8 kommunvalda ledamöter, vilka böra representera olika slag av inkomsttagare och olika geografiska områden inom kommunen. Enligt § 56 taxeringsförordningen må en ledamot utses av nämnden att jämte ordföranden och kronombudet under taxeringsarbetet i nämnden taga del av deklarationerna. Enligt taxeringsförordningen skall en jämn och rättvis taxering eftersträvas.

Det är allmänt känt att våra skatte- och deklaraionsförordningar blivit av allt mera invecklad karaktär. Den strävan till rättvisa, som ligger bakom de många detaljbestämmelserna, förfelar sin verkan om inte den skattskyldige har kunskap och förmåga att deklarerera på ett rätt sätt. Utan tvivel brister det härutinnan i stor utsträckning många gånger. Och det är visst inte så, att den skattskyldiges deklaration — i den mån den avviker från vad som är riktigt — alltid är till hans egen fördel. Bristande kunskap om avdragsbestämmelser och annat, likaväl som bristfälliga anteckningar om avdragsgilla utgifter, kan ofta leda till att en deklaration visar för hög slutsumma. Om beslut skulle fattas om taxering av jordbruk efter bokföringsmässiga grunder — enligt ett föreliggande kommittéförslag — så skulle därmed ökad svårighet att rätt tillämpa deklaraionsförordningen uppstå för många jordbrukare, som ej äro tränade att tänka bokföringsmässigt. Vad som av statsmakterna är ämnat som en fördel för den enskilde skattebetalaren kan under dylika omständigheter lätt bliva en nackdel.

I praktiken torde det ofta vara så, att man godtar den skattskyldiges uppgifter om utgifter och avdrag samt lägger till de inkomster, som bevisligen fattas, även om en granskning från den skattskyldiges synpunkt borde leda till att deklarationen justerades i olika riktningar efter det närmare upplysningar inhämtats.

Enligt vår mening blir det alltmera nödvändigt, om rättvis beskattning skall nås, att förhandsgranskningen av deklARATIONERNA får en mera allsidig karaktär än som nu är fallet. Detta skulle kunna ske på så sätt att kommunerna finge välja ett ombud att jämte kronombudet deltaga i förhandsgranskningen, med uppgift att därvid beakta den skattskyldiges intressen. Detta ombud borde då i förekommande fall göra vederbörande deklARANT uppmärksam på eventuella fel och inhämta sådana upplysningar, som kunde leda till deras avhjälpande.

Med stöd av det ovan sagda få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning och förslag om sådan ändring av taxeringsförordningen, att ett av respektive kommun valt ombud för de skattskyldiga får deltaga i förhandsgranskningen av deklARATIONERNA.

Stockholm den 22 januari 1947.

Wald. Svensson.

Per A. Johnsson,
Kastanjegården.

Birger Utbult.
